

16.433/
1.8.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

123 52

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

16483

**RÓZSA KÁLMÁN ÉS NEJE
NÉPKÖNYVTÁRA**

II. évfolyam

8. szám

**Kossuth Lajos
még a betyárokat is
meghódítja**



ELBESZÉLÉS



BUDAPEST

Kiadja és nyomtatja Rózsa K. és neje

r.-t.

RÓZSA KÁLMÁN ÉS NEJE

KÖNYVKIADÓ ÉS KÖNYVNYOMDA R.-T.

Budapesten, VIII, Szentkirályi-u. 30.

legújabbban megjelent

**RÓZSA KÁLMÁN ÉS NEJE
NÉPKÖNYVTÁRA.**

VIII. ÉVFOLYAM.

1. füzet. **A repülő ember elüzi a tatárokat.**
Mese a tatárjárás idejéből.
2. füzet. **A véres jégeső.** A Károlyi-hu-
szárezred vitézsége.
3. füzet. **A császárgyilkos.** Elbeszélés a
rémuralom idejéből.
4. füzet.
5. füzet. **A törpe, a ki 300 évig kisértett.**
Kisérteties történet.
6. füzet. **Házassággal végződő párba.** Tör-
téneti elbeszélés.
7. füzet. **Réhm Fülöp úr hagyatéka.** Elbe-
szélés.
8. füzet. **Szörnyeteg a trónon.** Kép a tör-
ténelemből.
9. füzet. **Tronk Frigyes utolsó órái.** Tör-
téneti elbeszélés.
10. füzet. **Zrinyi Péter elhozza a török basa
fejét.** Történeti elbeszélés.

KOSSUTH LAJOS

MÉG A BETYÁROKAT IS MEGHÓDITJA

*

ELBESZÉLÉS A SZABADSÁGHARCZBÓL



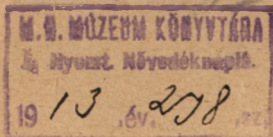
BUDAPEST, 1913.

Kiadja és nyomtatja Rózsa K. és neje részvénytársaság
Szentkirályi-utca 30. szám.

L. 1009 y.
631 v



16.433/II. P.





Kossuth Lajos még a betyárokat is meghódítja.

I.

Veszélyben a haza!
Ez a kiáltás mennydörgött végig az országban Kossuth Lajos ajakáról 1848 július 11-én.

A képviselőház minden tagját megrázta ez a vészkiáltás s mikor a szabadság tüzesnyelvű apostola kétszáz-ezer honvédet kért a haza megmentésére, a képviselők a hatalmas beszéd varázshatása alatt egy szívvel-lélekkel kiáltották:

— Megadjuk! Megadjuk!

Perczekig zúgott ez a kiáltás a vigadó nagytermében, mint a fenséges égzengés. Harag és lelkesedés lángja égett az ar-

czokon. Nagyszerű, ünnepélyes pillanat volt ez!

Kossuth boldogan fonta össze a karjait s így nézte a szenvedély viharzását, a melyet lángszavával korbácsolt föl. A mikor helyreállt a csend, boldogságtól sugárzó arczczal s meghatottságtól remegve mondotta:

— Önök felállottak mint egyetlen férfiú és én leborulok a nemzet nagysága előtt!

A képviselőház a nagyszerű határozat hatása alatt oszlott szét. Hanem aztán a tomboló lelkesedés mámorát a hidegen mérlegelő józanság váltotta fel s a honatyák azt kérdezték egymástól:

— Megszavazni megszavaztuk, de honnan teremtünk pénzt és kétszázezer embert?

Kossuth azonban teremtetett mind a kettőt. Bizott ő a magyar nép hazaszeretében, önfeláldozásában és nem is csalatkozott.

Elhatározta, hogy körútra indul az ország szívében, a nagy magyar Alföldön, beszédeket tart a néphez s felszólítja, hogy adja oda fiait a hazának, a melyet mindenfelől kigyók marcangolnak.

Legelőször Czeglédre utazott. Tengeri nép fogadta s diadalmenetben kísérték be a városba. Jöttének híre lázba ejtette az egész vidéket s a környékről



Kossuth Lajos.

is ezerével tódult be a felszabadított jobbágynép.

Az akkori vásártéren, a mely ma Kossuth nevét viseli, volt elhelyezve az

a máig is nagy kegyelettel őrzött tölgyfaasztal, a melyről beszélni akart a néphez. Hanem roppant bajjal juthatott odáig.

Mindenki látni óhajtotta a magyar nép millióinak felszabadítóját s többször föl-emelték s vállaikon hordozták, hogy mindenki láthassa.

A nők virágokat dobáltak rá, a férfiak ruhája szegélyét csókolták s folyton dörgött, harsogott a téren az éljenrivalgás.

Kukiczigány, a czeglédiek híreszigány-primása, Rákóczi kesergőjével kísérte a tölgyfaasztalhoz, a melyről Kossuth oly elragadó ékesszólással beszélt, hogy a férfiak megölelték egymást, a nők zokogva borultak össze s mint a viharzó tengerár, úgy zúgta, rivalta a tizezernyi tömeg:

— Elmegyünk, mindnyájan elmegyünk!

Midőn Kossuth bevégezte a beszédét s leszállt az emelvényről, a nők hozzárohantak, kezét csókolták, a férfiak levették a kalapjukat s templomba illő áhitattal rebegték:

— Áldja meg az Isten hazánk drága megváltóját!

Éljenzett, sirt, tombolt a sokaság, a mikor Kossuthot a „vademberhez“ címzett szállodában levő lakására kísérték. Vele ment Kuki cigány bandája is, a mely lelkesítően huzta a Rákóczit. A város polgársága este lakomát, kivilágítást és fáklyásmenetet akart rendezni, de Kossuth az erkélyről rövid beszédet intézett a tengernyi néphez :

— A ki hazáját szereti, az csókolja meg a hitvesét és gyermekeit, aztán köszörülje ki a kaszát s induljon haladéktalanul Jellasic ellen.

— Megyünk, mindnyájan elmegyünk, — harsogta a nép s azonnal elszéledt.

Még az nap több ezer főnyi tömeg indult ki Czeglédre a haza megmentésére. Kuki cigány követte őket, a kinek a bandájából később az első honvédzenekar lett.

Embereknek a fele fuvóhangszerekkel volt ellátva s úgy kísérte a népfölkelőket Móga táborába.

Innen Kossuth még az nap Kecskemétre készült, hogy másnap délelőtt ott is népfölkelést hirdessen.

A tanácsbírák fölkeresték s le akarták beszélni arról, hogy éjszaka utazók. Kossuthnak azonban minden percz

drága volt s azért kijelentette, hogy két titkárával azonnal útra kél.

A tanácsbírák, a mikor látták, hogy semmi kifogás se használ, végre megmondták az igazat.

— Kegyelmes uram, az Istenre kérjük, ne menjen, mert még nagy baj találja érni.

— Mit, talán orgyilkos leselkedik reám?

— Az is meglehet, — szolt egyet köhintve a főbíró, — de más baj is érheti.

Kossuth csodálkozva meresztette rá csodás tisztaságu nagy kék szemét.

— Kegyelmes uram, Kecskemét felé táboroz most Rózsa Sándor bandája s könnyen elfoghatná a nép vezérét.

— Azok a latrok is magyarok, — válaszolta Kossuth, — s nem hiszem, hogy bántani mernének.

— Se hitők, se Istenök azoknak, tudják is a puszták elvadult fiai, hogy kicsoda nekünk Kossuth Lajos.

— A szabadság, mely milliónyi békó helyett ugyanannyi szárnyat adott a magyar népnek, őket se tagadta ki s ha utamat állják, meg fogom nekik mondani, hogy ne a magyart bántsák, ha-

nem a németet, a horvátot, a mely az ő magyar testvéreiket pusztítja.

— Kegyelmes uram, — veté ellen a főbíró, — a puszták fiai mind csikósok, kanászok, bojtárok voltak azelőtt, a kik karikás ostorukat az utas nyakába vetik, lerántják a szekérről, aztán kifosztják.

— Mit vehetnének el tőlem? Én csak egy kincset hordok magammal: a hon-szerelmet. Erszényemben alig egy pár forint, a ki nem megy becsületből s hazaszeretetből a harczterre, azt milliók se vehetnék rá arra, hogy rongy életét az ágyúk tüzének tegye ki.

— Induljon kegyelmes uram hajnalban, a város lovai valóságos táltosok, dél felé akkor is Kecskeméten lesz.

— Késő volna, barátaim, akkor én már Kőrösön akarok lenni. Holnap vásár van Kecskeméten, a nép dél felé már oszlani kezd s így nekem okvetlenül reggel kell ott lennem.

Hiába volt minden ellenvetés, Kossuth még este elindult.

Az első kocsiban ő ült a kíséretével, a másodikban a czeglédi tanácsbírák.

A nők zokogva, Isten áldását kérve rá, kísérték ki a határba.



Már bealkonyult a tükörfényes szeptemberi égbolt, a mikor a czeplédi nők visszatértek a városba.

II.

A Kecskemét felé vivő országúton, nem messze az egyik tanyától, állt a Szalmás-csárda.

Nagy drabális ember volt a csaplárosa. Kicsiny, piros-pozsgás alma a csaplárosnéja.

Ha egymás mellé állt a házaspár, egészen olyanformán festett, mint egy vastag kóró a kis rózsza mellett.

A csaplárosné tűzről pattant, igazi helyre menyecske volt, a kiről senki se tudta, hogy ragadt itt ebben az útszéli szurdékban, a hol hétszámra se fordult meg vendég.

Hanem mikor Rózsa Sándor is ide kapott s itt mulatta ki magát, ha gazdag zsákmányt ejtett, azt rebesgették, hogy nem is hites felesége a csaplárosnak, csak amolyan utcza leány, a ki máskülömben pedig a betyárvezér szeretője.

Ez a Szalmás-csárda nagyon hangos volt egy szeptemberi este.

Rózsa Sándor vigadott benne a bandájával. Tizenketten voltak, a fokosok, a puskák, a lőporos tarisznyák szép sorjában ott lógtak a fogason, a tömzsi, barna, tüzes fekete szemérről s roppant erejéről híres Rózsa Sándor egyik karjával a csaplárosnét ölelte, a másikkal meg a boros üveg nyakát s csöndesen dudolta:

Jaj de kutya kedvem van,
Tíz itcze bor bennem van,
Ha még egyet beveszek, beveszek,
Isten tudja, mit teszek, mit teszek.

— Mit tennél, Sándor bátyám? — kérdezte egy pelyhes állu, szénfekete haju fiatal betyár, bornyuszáju ingét feltűrve s karjának aczél izmait mutogatva.

— Mit-e? Hát kihordanám az országútra az ilyen nyápicz ficzkókat, mint te vagy.

— No, no, Sándor öcsém, az én fiam se eszik meszet, — morogta erre torzonborz bajuszába egy deresfejű betyár.

— Mindegy az nekem, ha óriásokat kap is be minden reggel, akkor is kipenderitem innen, hogy a lába se éri a földet.

A fiatal betyár szó nélkül felállott, inge ujjára egy-egy korczot kötött, aztán nyugodtan mondta:

— Fogadjunk, hogy meg se tud mozdítani, Sándor bácsi.

— Jól van, öcsém, de aztán ha nagyot találsz esni, engem ne okozzál, magad akartad így.

A csaplárosné szerelmesen fonta át gömbölyü karjával, aztán hamiskásan mondta:

— Ugyan ne veszkődjetek, hanem mulassatok.

— Hadd el, rózsám, egy pillanat múlva én megint te melletted ülök, de hogy ez a ficzkó hol szedi össze magát, az már az ő dolga.

Azzal felugrott a helyéről s odalépett a henczegő betyárhoz.

— No fogj meg hát, öcsém, különben én kaplak derékon s úgy kilóditalak, hogy örökre fájdítod a csontjaidat.

A hogy ezt mondta, már a levegőbe kapta a villámgyorsaságtól esztét vesztett betyárt s úgy kipenderítette a nyitott ajtón, hogy a lába se érte a földet.

Szörnyű nagyot nyekkent a fiatal betyár s csak annak köszönhette, hogy

minden csontja össze nem roppant, hogy árokba bukott, a melynek a fenekén zöld penészszel bevont sárréteg terült el.

Apja, a vén betyár, gyilkos pillantást vetett Rózsa Sándorra, a ki minden kérdés nélkül visszaült a helyére, átkarolta a parázsszemü menyecskének darázsderekát s megint dudolni kezdte azt a nótát, hogy „Jaj de kutya kedvem van“.

A fiatal betyár eközben kikeczmergett az árokból, a mely elől-hátul szép pecséteket nyomott pitykés lajbijára, aztán hol az egyik, hol a másik tomporához kapva, bebiczegett az ivószobába.

A betyárok nagy hahotával fogadták, csupán Rózsa Sándor nem hederített rá.

— Na hallja, Sándor bácsi, — nyögdecselte a fiatal betyár, — az nem virtus, hogy birokra se kél az emberrel, hanem mindjárt a levegőbe kapja. Így aztán könnyü valakit oda teremteni.

— Kiálllok én neked, öcsém, ha összekötöztetek is a két kezemet, akkor se repitsz ki az ajtón.

— Na majd meglátjuk, ma már nem kérek többet ebből a mulatságból.

— Akkor hát igyál, ettől nő a bajusz, — s oda nyújtotta neki a boros üveget.

A fiatal betyár ivott, aztán az apja mellé huzódott.

E pillanatban egy rücskös képű cigány ugrott be az ajtón.

— Jó hírt hozok, vitéz betyár urak. Hintók közelednek.

— Csülökre legények! — kiáltotta Rózsa Sándor s felugorva az asztal mellől, lekapta a fogasról a kétesövű puskát, a lőporszarut, meg a fokost, s az udvarra rohant, a hová a betyárok is követték.

Paripáik éppen abrakoltak. Lekapták róluk a tarisznyát, felkantározták a szilaj csikókat, aztán kiugrottak az országútra.

Az ég milliányi gyémántszemével virrasztott az alvó föld felett.

A hold sarlója mint egy kettétört ezüst koszoru úszott a mennybolt lilium-tengerén.

Mélységes csönd honolt, messze távolból egy-egy kutyavakkantás hallatszott, de az is elhalt, mint a hegyi patak locsogása.

Rózsa Sándor elmélázva sóhajtott fel:

— Beh szép nyári éjszaka; akkor is ilyen volt, mikor hűséget fogadott a babám s néhány hónap múlva mégis megcsalt.

— Leányhűség? — szólalt meg a fiatal betyár, az orrát fintorgatva, — olyan az, mint a pünkösdi rózsa, alig nyílik ki, már is elhervad.

— Olyiké, — morogta egy tagbaszakadt öblös hangú, nagybajszú betyár, a ki fokosa nyelére támaszkodva nézett végig az országúton. — Hanem az enyém olyan hű volt, hogy sírba hervadt értem. Hej, te gyilkos halál! neked köszönhetem, hogy ilyen tilalmas életre adtam a fejemet!

Az öreg, deresfejű betyár lehasalt a földre és hallgatózott.

— Csitt, jönnek már, — súgta föl-ugorva.

— Legények, egy menjen előre s nézze meg, mifélék lehetnek; ha szegény vásárosok, akkor elég egy fütttyentés s mi visszamegyünk a csárdába.

— Nem hallottad, mit mondott a kémünk, hogy hintók közelednek.

— Hiszen az ilyen tökfilkó a parasztszeke-
ret is hintónak képze-
li.

— Majd megnézem én, — szólt hal-
kan az öreg betyár, — megismerem én
a szegény ember szekerét a zörgéséről.

— Eredj s ha nekünk valók, két éles
füttyentés után visszatérhetsz.

Az öreg betyár sarkantyuba kapta
lovát s a szilaj csikó ficzánkolván szökelt
előre a poros országúton.

— Ti pedig foglaljátok el a helye-
teket az árok mellett. Négyen jobb,
négyen meg bal felől.

A betyárok leugrottak lovaikról, ke-
resztül vezették az árkon, aztán lehasal-
tak a fűbe.

— Mindenkinek meg van töltve a
puskája? — kérdezte félhangon Rózsa
Sándor.

— Meg hát, — morogták a lesben álló
betyárok.

— Figyelmeztetlek titeket, hogy csak
a lovakra lőjjetek, de azokra is csak ak-
kor, ha meg nem állanának.

Rózsa Sándor lován maradt, csupán
pisztolyát vette ki sallangos övéből.
Lova nyugodtan állt, mintha csak oda
lett volna öntve.

Néhány percz múlva ők is tisztán hal-
lották a kocsik zörgését.

— Tüzes lovak lehetnek, hogy ugy
száguldanak, — mormolta magában a
betyárvezér.

E pillanatban két éles füttyentés hal-
latszott egymásután s az öreg betyár
lassan visszafelé poroszkált.

A betyárok meg se mozdultak, csak
a szemük világított a fűből, mint meg-
annyi szentjános-bogár.

Rózsa Sándor előre ment.

— Urak, még pedig nagy urak lehet-
nek, — suttozta az öreg betyár, —
mert valóságos táltosok repitik a hintót.

— Hányan lehetnek?

— Azt nem tudtam kivenni, de van-
nak legalább vagy tizen.

— Nem sok, — felelte fitymálva Rózsa
Sándor.

Az országút itt kanyarodik s a kocsi-
kon ülők már csak akkor vették észre a
betyárokat, a mikor Rózsa Sándor el-
sütötte a pisztolyát s harsány hangon
kiáltotta:

— Megálljanak!

Az első hintóba négy ló volt fogva
s ezek a lövés zajától megriadva ágas-



kodni kezdtek, majd meg vágatni akartak, de Rózsa Sándor megragadta a csatlós zabláját, az öreg betyár meg a másik felől kapta meg a gyeplőszárat s visszarántották a nyergest, meg a csatlóst.

A hintóban négyen ültek: Kossuth két titkárával és a főbíró.

Kossuth fölugrott a hintóban s rákiáltott a kocsisra:

— Vágj a lovak közé!

— Meg ne moccanjon senki, mert tüstént halál fia, — dörögte Rózsa Sándor.

— Kik vagytok, mit akartok? — kérdezte Kossuth, zsebéből egy kis pisztolyt rántva elő.

— Nem tartozunk az úrnak semmi szóadással. Szálljanak le s adják ide minden pénzüket.

— Rablók vagytok, — szólt Kossuth, élesen hangsúlyozva minden szót.

— Nem, betyárok, — felelte daczosan az öreg betyár.

— Hogy hívják a vezérteket?

— Rózsa Sándor vagyok, — szólalt meg a tömzsi ember, elbocsátva a megszeliidült paripa zabláját s kilőtt pisztolyával közelebb lépve a hintóhoz.

— Jaj, végünk van, — nyögte a főbíró s ijedtében ki akart ugrani a kocsiból. Kossuth azonban megragadta.

— Megálljon, beszélni akarok e betyárvezér fejével.

— Kár lesz vesztegetni a szót, — mondta csúfolkodó hangon az öreg betyár, — pénzt akarunk látni.

— Ne kotyogj, — intette le Rózsa Sándor, — az úrnak is van joga beszélni.

— Betyárok, magyar legények, bármennyire elvadult is szívetek, azért még se szeretnétek, ha azt mondanám nektek, hogy czudarabbak vagytok a németnél.

— Be is verném a fejét, a ki azt mondaná.

— Na hát, Rózsa Sándor, büszke vagy-e arra, hogy magyarnak születnél?

— Meghiszem azt, hanem az urakat egy csöppet se szeretem.

— Tudom, mert betyárrá tett a szilaj véred, a fékezhetetlen természeted.

— De mit prézsmítál nekem annyit az úr, tegye le a pénzét s menjen Isten hírével.

— Pénzt nem adok, ha millióim volnának is ebben a hintóban.

— Nem-e? Hát elveszszük erővel.

Rózsa Sándor egyet füttyentett s a két árokparról tüstént felugráltak a betyárok és körülfogták a hintót.

— Kegyelmes uram, az Istenért, adjuk oda a pénzünket, — rimánkodott a főbiró.

— Nem adnék nektek egy fillért se, ha millióim volnának is, mert az is kevés lenne mostan a hazának.

— Mi baja van az úrnak a hazával, el van az az úr nélkül is.

— Hát ti ilyen magyarok vagytok? Hát nem szégyellitek magatokat, hogy még azt se tudjátok, hogy német, horvát, rácz gyilkolja magyar testvéreiteket?

— Mi közünk hozzá, minket nem bántanak, — vetette oda nagy hetykén az öreg betyár.

Rózsa Sándor azonban leeresztette a pisztolya csövét, aztán az övébe dugta.

— Nem tudjátok, hogy a magyar nép ezerével tódul a zászlók alá, hogy megmentse ezt a szegény magyar hazát.

— Biz Isten nem tudtam, — felelte elborulva a betyárvezér.

— Tudjátok-e, hogy azért járok-kelek éjjel-nappal, hogy megmenthessük testvéreiteket, a magyar népet. És ti még utamat álljátok?!

— A bizony és ki is fosztjuk, a mint dukál, — fenyegetőzött az öreg betyár.

— A ki hozzám nyul, az kezét emel a hazára, a ki sebet üt rajtam, az a magyar népet sebzi meg. Nagyobb rablók akartok lenni a németnél, hogy azt akarjátok bántani, a ki testvéreiteket, anyátokat, feleségeiteket és gyermekeiteket akarja megmenteni.

— De hát kicsoda az úr, hogy így bátran mer beszélni velünk? — kérde Rózsa Sándor, a hintó oldalára könyökölve.

— Hazánk védszelleme, Kossuth Lajos, — felelte a főbiró.

— Kossuth Lajos?! Igaz ez, uram?

— A nevem Kossuth Lajos, egyszerű polgára vagyok e hazának, de esküt tettem, hogy meg fogom menteni és eskümet megtartom, ha ég-föld reánk szakad is.

— Hát csak tartsa meg az úr az esküjét, a pénzét pedig adja csak ide, — követelőzött az öreg betyár.

— Félre innen, — kiáltott rá Rózsa Sándor.

— De biz én nem tágitok, ha az Ūris-ten fia is, míg pénzt nem látok.

— Nyomorult, takarodsz innen! — dörögte Rózsa Sándor s úgy vágta képen az öreg betyárt, hogy menten az országút porában törülte az orrát.

— Ne bántsđ az apámat, — sikoltotta a fiatal betyár s fokosát felkapva fejbe akarta ütni Rózsa Sándort.

A többiek azonban megragadták s hátra szorították.

— Lőjjétek agyon ezt a bitangot, a ki ilyen gyalázatosan beszennyezi a betyár nevet a legnagyobb magyar: Kossuth Lajos előtt.

A betyárok hátra vitték vakmerő társukat és letérdepeltették.

Kossuth azonban egy szavával visszaadta az életét és szabadságát.

— Megálljatok, — mondta egyre emeltebb hangon. — A haza oly nagy veszélyben van, hogy még az apagyilkosnak is meg kellene kegyelmeznünk. Ne bántsátok tehát fiatal társatokat! Most oly időket élünk, hogy mindenki becsülettel áldozhatja föl az életét a hazáért



— Eredj tehát, de ne kerülj többé a szemem elé! — kiáltott a vezér a fiatal betyárra, a ki mint a sunyi kuvasz alázatosan elsompolygott.

Egy pillanatra csönd támadt s a czeglédi tanácsbirák izgatottan lesték, hogy mi fog történni.

Rózsa Sándor társaihoz fordult:

— Üljetek lóra s menjetek előre, de a kinél pénz van, az adja ide az utolsó fillérig.

A betyárok szótlanul nyultak a csizmaszárukba, kihúzták belőle a bugyellárist s a mi pénz volt benne, azt átadták Rózsa Sándornak.

A betyárvezér ekkor intett nekik, ők felpattantak a paripáikra s előre ugrattak.

Rózsa Sándor pedig levette a kalapját, szívére tette a kezét s mély megindulással mondta:

— Uram, boldog vagyok, hogy láthatom, hogy hangját hallhatom. Tudom én, hogy kicsoda nekünk Kossuth Lajos. Az igazság, a törvény, a szabadság. A magyar nép felhős és villámos lelke, a ki mindenét feláldozza a hazáért.

Kossuth szólni akart, de a vezér nagyot sóhajtvá folytatta:

— Hej uram, most bánom csak igazán hogy rossz útra tértem, mert tudom, hogy ha nevem hallják, kikergetnek a katonák a soraikból, pedig Isten látja a lelkemet, hogy ott szeretném lemosni nevemről a gyalázatot az ellenség előtt.

— Folyamodjék kegyelemért, én támogatni fogom a kérelmét, ha igaz bűnbánatot és javulást fogad.

— Oh Istenem, be boldoggá tenne, ha a czudar ellenség vérével moshatnám le a szennyet magamról.

— Az ég is megbocsátja bűneit, ha jó útra tér s csapatával nem a saját testvéreit sanyargatja, hanem az ellenséget üldözi.

— Haj uram, ha visszatérhetnék a becsület útjára, egészen újjászületnék s annyi kárt senki se tenne az ellenségben, mint én.

— Folyamodjék tehát s én megszerzem a kegyelmet mindnyájuk számára.

Rózsa Sándor szemébe könyek szöktek s ajkához emelte Kossuth Lajos kezét.

— Kegyelmes uram, fogadja el tőlünk ezt a pénzt a haza megmentésére.

Kossuth félretolta a kezét.

— Isten ments, az oly pénzen, a mihez vér tapad, nincsen áldás, hanem átok. Adjátok vissza azoknak, a kiktől elvettétek.

— Vér nincs rajta, mi gyilkosok nem vagyunk, de nem is szereztük becsületes úton. Vissza se adhatjuk, mert nem ismerjük azokat, a kiktől elvettük, de katonai felszerelvényt veszünk majd belőle.

— Menjen tehát s beszéljen lelkére társainak is, hogy térjenek jó útra.

A vezér egyet fütttyentett s a betyárok vágatva fordultak vissza.

— Czimborák, csókoljatok kezet a legnagyobb magyarnak, a nép leghűbb barátjának, a ki megígérte, hogy bűnbocsánatot szerez nekünk s befogad a haza védői közé.

— Éljen Kossuth Lajos! — kiáltották a marczona legények kalapjukat lengetve.

— Fiaim, ha még a ti elvadult szívetekben is ily magasan lobog a honszerelem, akkor nem féltém hazámat. Még a poklok hatalma se döntheti meg.

— Ne is! — zúgták ökölbe szorult kézzel s villámló tekintettel a mindenre elszánt betyárok.

— Isten áldása legyen kegyelmes uram munkáján, — szólt kalapját újra levéve Rózsa Sándor. — Ha még egyszer találkozunk, nem az országúton állok lesben, hanem a hadi becsület mezején.

— Ugy legyen, — hagyta rá Kossuth Lajos.

Rózsa Sándor lovára pattant és elvágatott. A betyárok Kossuthot éljenezve követték.

A mikor vagy kétszáz lépésnyire voltak Kossuth hintájától, a vezér lépésre fogta a lovát, aztán így szólt társaihoz:

— Fiuk, erre sok a futóbetyár, nem akarom, hogy azt a nagy férfiut kifoszszák, tehát egészen a kecskeméti tanyáig poroszkálunk s ha futóbetyárookra bukkanunk, azokkal irgalmatlanul elbánunk.

Alig mentek egy félmértföldnyire, mikor csakugyan találkoztak hat futóbetyárral.

Ezeket aztán annyira megszorították, hogy kettőt utól is értek s leverték őket a paripáikról.

Igy hát Kossuth Lajos akadálytalanul juthatott be Kecskemétre, a hol rengeteg sok vásáros nép tolongott.

Ezek előtt ismét olyan varázshatásu beszédet mondott, hogy a férfiak ott hagyták feleségeiket, gyermekeiket, lovaikat pedig kifogták és seregestül indultak Jellasics ellen.

Ilyen csodás hatalma volt Kossuth Lajos szavának.

Semmiből győzhetetlen sereget teremtett, a mely dalolva indult meghalni a hazáért.

De nemcsak a becsületes népet, hanem a romlott lelkű, taplós szívű latrokat is meghódította és lefegyverezte lángoló hazaszeretetével.



RÓZSA KÁLMÁN ÉS NEJE

könyvkiadó és könyvnyomda részvénytársaság

(Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 30. sz.)

kiadásában megjelent és kaphatók:

PETŐFI.

IRTA FARKAS EMŐD.

Regényes korrajz. A költő és neje arcképével. Ára 2 kor. Postai küldéssel 2 kor. 20 fill.

PORBA HULLT FEJEK.

(A bécsújhelyi vértanúk.)

IRTA FARKAS EMŐD.

Regényes korrajz. Vaskos kötet. Ára 2 kor. Postai küldéssel 2 korona 20 fillér.

DAMJANICH FIAI.

IRTA FARKAS EMŐD.

Regény egy kötetben. Ára 1 korona 20 fillér. Postán küldve 1 korona 40 fillér.

RÓZSA KÁLMÁN ÉS NEJE

könyvkiadó és könyvnyomda részvénytársaság

(Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 30. sz.)

kiadásában megjelent és kaphatók:

Az 1848/49-iki szabadságharcz anekdotakincse.

IRTA FARKAS EMÖD.

Félvászon kötésben, gyönyörű színes, domboru nyomással 3 korona. Egész vászonkötésben 4 korona.

AZ 1848/49-IKI SZABADSÁGHARCZ HŐSNŐI.

IRTA: FARKAS EMÖD.

Regény 2 kötetben. A második kiadás számos képpel díszítve. Ára a két kötetnek 2 kor. 40 fill. Postán 2 kor. 60 fill.

RÓZSA KÁLMÁN ÉS NEJE

könyvkiadó és könyvnyomda r.-t.-nél

Budapesten, VIII, Szentkirályi-u. 30.

legújabbán megjelent

**RÓZSA KÁLMÁN ÉS NEJE
NÉPKÖNYVTÁRA.**

IV. ÉVFOLYAM.

1. füzet. **Az indiánok máglyatüzén.** Elbeszélés az amerikai polgárháborúból.
2. füzet. **Agyonlőtte áruló fiát.** Korzikai elbeszélés.
3. füzet. **Az ő kedves órájuk.** Elbeszélés.
4. füzet. **A kijózanított falu.** Mese, a mely igaz is lehetne.
5. füzet. **Majd hogy meg nem halt gyümölcsfájáért.** Elbeszélés Kecskemét város multjából.
6. füzet. **Az orvvadász halála.** Elbeszélés a régi betyárvilágból.
7. füzet. **A lefőzött szerelmes.** Tromfra tromf.
8. füzet. **Három toll az ördög fejéről.** Mese.
9. füzet. **A repülő király.** Történet az aranyhegy országából.
10. füzet. **Kossuth megmenti a várost.** Elbeszélés.

RÓZSA KÁLMÁN ÉS NEJE

KÖNYVKIADÓ ÉS KÖNYVNYOMDA R.-T.

Budapesten, VIII, Szentkirályi-u. 30.

legújabbán megjelent

**RÓZSA KÁLMÁN ÉS NEJE
NÉPKÖNYVTÁRA.**

X. ÉVFOLYAM.

1. füzet. **A kalózkirálynő.** Igaz történet.
2. füzet. **Kisértet a koporsóban.** Kecskemét város multjából.
3. füzet. **A befalazott hercegnő.** Elbeszélés.
4. füzet. **A gyémántszemű leány.** Mese a szép napkeletről.
5. füzet. **A szigetvári hős vitéz unokája.** Történelmi elbeszélés.
6. füzet. **Az áruló.** Elbeszélés a Rákóczi-szabadságharcból.
7. füzet. **Az őskori szörnyetegek segítettek rajta.** Mese.
8. füzet. **Mátyás király igazságot oszt.** Történelmi elbeszélés.
9. füzet. **Megidézte a völegény szellemét.** Történet a szép Boszna partjáról.
10. füzet. **Órnagy és polgár harcza.** Elbeszélés a szabadságharcból.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1972 MAR 20

